

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ Αθηναι.

Έτος έννενηντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΣ την έβδομάδα — μόνον μια φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δείχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε.
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και είς την άλλοδαπήν,
και είς την Ελλάδα διην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατήσ — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρ' δέν δίδει — θά τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας προς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Σεπτεμβρίου δωδεκάτη
και τελεώνει τō ραχάτι.

Τρακόσα έννενηντα και με όκτώ άκόμα,
ό Φασουλής αφήνει τής έξοχής τō δώμα.

Έπάνοδος του Φασουλή, που συγκινήσεις προκαλεί.

(Ο Περικλής εξέρχεται μετ' άλλων Περικλέτων
και δέχεται μετά πομπής και λόγων εξαίρέτων
τον Φασουλή τον ήρωα, που μ' εύθυμον ψυχήν
έφυγε φαμελικώς από την έξοχήν.

(Την παλαιάν φιλίαν των είς τούτον ένθυμίζει
και τον φιλεί και τον φιλεί και σάλια τον γεμίζει.
ένα προς έν' άσπάζεται και όλα τά μωρά του,
μα διαχύσεις τρυφεράς άκούει κι' ή κυρά του,
μεγάλον πόθον δέ κι' αύτή προς άσπασμόν του δείχνει,
ό δέ Όθέλλος Φασουλής λοζή ματιά τής ρίχνει.

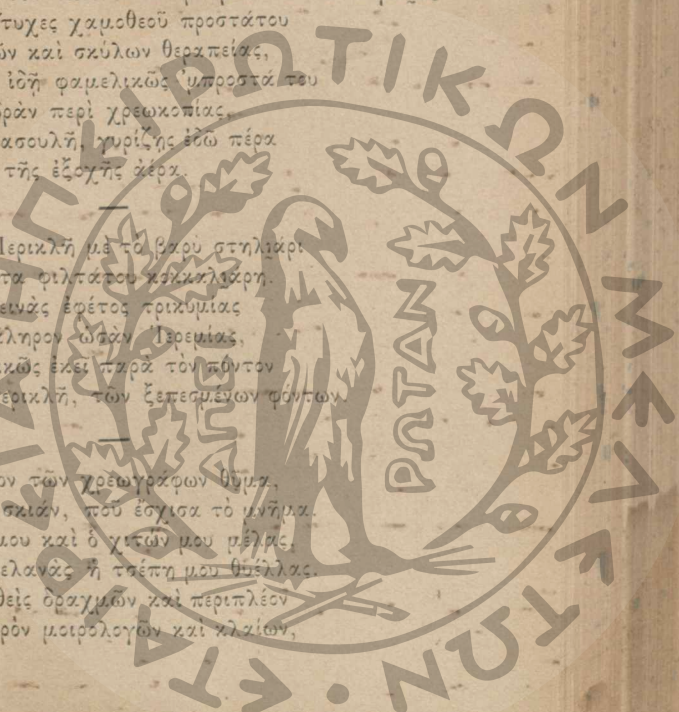
(Θωπείας δέχεται πολλὰς κι' ό Γκιούλ, ώραιοσ σκύλος,
πιστός φρουρός του Φασουλή κι' άχώριστός του φίλος,
κι' ένθ' πηδ' με τής ούρας κουνήματα ποικίλα
την προσοχήν του έπιστ' έγκυμονούσα σκύλα).

Π. 'Αγαπητέ μου Φασουλή, δέν ξέρεις πώς έχάρηκα...
δέν ξέρεις τί αίσθάνομαι σαν βλέπω, μπεχλιβάνη,
και σε και τά μουρέλια σου, που πάντα κοκκαλιάρικα
ή τση καλοπέρασης τής έξοχής τά κάνει.
Πραγματικώς τō Μόν - Ρεπό σ' ώφέλησε πολύ

και σαν 'Αράπης έγινες με μαύρα μαύρα φρύδια,
άλλ' όμως με συγκίνησιν κυττάζω, Φασουλή,
πώς και του Γκιούλ του σκύλου σου μετρούνται τά παγίδια.
'Εσύ 'στών κόσμον έτυχες χαμοθεού προστάτου
και σύρεις ύπηρετριών και σκύλων θεραπείας,
κι' όταν κανένας σε ιδή φαμελικώς 'μπροστά του
λαμβάν' ιδέαν άμυδράν περι χρεωκοπίας,
πρό πάντων όταν, Φασουλή, γυρίσης έδω πέρα
από τον ύγιέστατον τής έξοχής άέρα.

Φ. 'Αγαπητέ μου Περικλή με τά βαρύ στηλιάρη
δέξου θερμά φιλήματα φίλτατου κοκκαλιάρη.
'Εκλυδωνίσθην με δεινὰς έφέτος τρικυμίας
κι' έκάθισα 'στό Φάληρον 'ώσ' αν Περειμίας,
κι' έθρήνησα φαμελικώς εκεί παρ' τον πόντον
έν τῷ μνησθῆναι, Περικλή, των ξεπεσμένων φόντων.

'Ιδέτε τō οίκτρότατον των χρωγράφων θυμά,
μή μ' έλαμβάνετε σκιάν, που έσχισα τō μνήμα.
'Αγρία μὲν ή όψις μου και ό χιτών μου μέλλει,
μα κρύπτει πλέον μελανός ή τσέπη μου θυέλλας.
Πεντακοσίαν στερηθείς δραχμών και περιπλέον
δέν έπαυσα νυχθημερόν μαιρολογών και κλαίων,

και αναθέματα πολλά της τύχης παρελήρησα
κι' ως Τραπεζίτης Φαληρέως στο Φάληρον 'φαλήρησα.
Ὡς ἀχρηστον χρωῶγραφον μ' ἐφαίνετο ἡ πλάσις,
ἀκούσας δὲ εἰς τὸ νερόν τῆς κυανῆς θαλάσσης
πῶς κατακάθισμα χρυσοῦ εὐρίσκειται κι' ἀργύρου
εὐθὺς νερόν θαλάσσιον ἐπῆρα τοῦ Φαλήρου,
μήπως μ' αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς πεντακόσιας βγάλω
καὶ μ' ὄνειρον τὸν οἰστρόν μου ἐπλάνησα γλυκὺ,
ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάλυσιν δὲν ἦνρα τίποτ' ἄλλο
παρ' ὅσας βρώμας ἄφσαν οἱ στόλ' οἱ Ἀγγλικοί.

Τοῦ κόσμου τὰ χρωῶγραφα ἐλάττιζα ὡς ράκη
κι' ἐμπρός μου ἔτρεχε θελὸς ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης,
ὡς ὅτου πιά ἡ Φασουλῇ μ' ἐπῆγε 'στό Λουτράκι
νὰ κάμη κάμποσα λουτρά γιὰ τάρρωστα νεφρά της.
Εἰς τοῦτον δὲ τὸν μάκαρα κι' εὐλογημένον τόπον
συντάγματα καὶ στρατιὰ κορέων καὶ κωνόπων
μόλις ἐπῆραν μυρωδιὰ τῶν Ἀθηνῶν τὸ θρέμμα
ἐρροῦφῃζαν ἀχόρταγοι τὸ κυανεὺν μου αἶμα,
ἐγὼ δὲ βλέπων ἀφειδῶς τὸ αἶμά μου νὰ ρέη,
ὡ χρόνοι σεῖς, ἀνέκραξα, εὐτυχίων ὥραιι,
τοῦτο ἐστὶ τὸ αἶμά μου, ποῦ πίνουν οἱ κορέοι,
τοῦτο ἐστὶ, ποῦ τὸ ρουφοῦν τῆς Λόντρας οἱ Ἑβραῖοι.
Τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πρῶτον τῶν νεωτέρων χρόνων
'στό μέρος τοῦτο ἦνραμε κι' ἐγὼ κι' ἡ πέδικά μου,
κι' ἐπέρασαν μονημερὶς μ' ἓνα λουτρό καὶ μόνον
τῆς Φασουλῆς τὰ νεφρά κι' ἀρχίσαν τὰ δικά μου.
Ὡς ἔξω μὰς ἐξέβγαλε κάθε κορὸς καὶ σκνίπα
κι' ἐγὼ ποῦ μὲ ὠφέλιαν ἐπέστρεψα διπλῆν
εἰς ὅσους μὲ ἠρώτησαν γνωστούς κι' ἀγνωστούς εἶπα
πῶς οὐ παντός 'στὴν Κόρινθον καὶ 'στό Λουτράκι πλεῖν.

Καὶ τότε ἐγίνετο βοή καὶ χαλασμός Κυρίου
γιὰ τὸ τοκομερίδιον θαρρῶ τοῦ Σεπτεμβρίου,
κι' ὅλ' ἡ ἀντιπολίτευσις, κι' ἡ μείζων κι' ἡ ἐλάσσων,
μετὰ φωνῶν σπαρακτικῶν καὶ ἀθροῶν ἀτιθάσων
ἐσάλπιζε πῶς ἀφεικτα τὸ κράτος τὰ κορδόνει
κι' ἀμὲν δι' ὄνομα Θεοῦ προσφθάσετε γειτόνοι.
'Αλλ' ὅταν 'στὴν Φαληρικὴν ἀντίκρυζα πλατεῖαν
τῶν κορδωμένων Ὑπουργῶν τὴν ἀριστοκρατίαν
κατόπιν τόσων σκέψεων, κακουχιῶν καὶ μόθων
νὰ γλυκοναυρίζεται 'στοῦ κύματος τὸν ρόχον,
ὅταν τῆς Κυβερνήσεως ἐκύτταζα τὰ μέλη
πῶς δὲν τοὺς κόβει τέσσερα, πῶς δρᾶμι δὲν τοὺς μέλει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἐπαίξε μονὰ ζυγὰ φιστίκια
φαρδὺς πλατύς ἐξάπλων 'στῆς ἀμμουδιᾶς τὰ φύκια,
κι' ἔσα γιὰ λίσσα φῶναζα, θὰ πληρωθῇ καὶ τοῦτο,
φέρτε φιστίκια, βρὲ παιδιά, κι' ἄς παίξῃ τὸ λαγοῦτο.

Καὶ τότε θεὸς ὄνειρος, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη,
ἦλθε καὶ μοῦπε ἡ πατρίς «τί στέκει, μπεχλιβάνη;
Δὲν βλέπεις πῶς μὲ δίκανα κουπόνια κυνηγοῦμε;
σὲ μία κουταλιά νερό δὲν πρέπει νὰ πνιγοῦμε.
Πάρ' ἓνα δίσκο γρήγορα 'στό χέρι μὲ καρδιά
κι' ἓνα μπουκαλί φαρφουρί γεμάτο μυρωδιὰ,
κι' ὅπως πολλοὶ ἐπιτροποὶ 'στὰς Ἐκκλησίας βγαίνουν
τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς μὲ δίσκους πρῶτ' βράδυ,
κι' ἐνῶ τοὺς ἐγορτᾶς των μ' ἀνθόνερο τοὺς ραίνουν
βοήθειά σας, κύριοι, τοὺς λένε, γιὰ τὸ λάδι,
ἔτσι καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῇ, ποῦ εἶσαι μαλαγάνα,
πάρε τὴν κάθε γειτονιά τῶν Ἀθηνῶν παγάννα,
καὶ ράντιζε καὶ φῶναζε «ὦν πατριῶται εἴθε
δότε τῆς Ψωροκώστενας αὐτὸ ποῦ προαιρεῖσθε».

Κι' ἐγὼ ἀμέσως μιὰ καὶ δύο εἰς τὸν Σκουλούδη πῆγα,
κτυπῶ τὴν πόρτα κι' εὐτυχῶς 'στό σπῆτι τοῦ τὸν
ἀφοῦ δὲ τὸν ἐξώρικα εἰς τὴν σκιά τῶν Ρήγα
μισὸ ἑκατομῦριο μὲ ἔρριξε 'στὸν δίσκο.
Κατόπιν τρέχω 'στοῦ Συγγροῦ κατενθουσιασμένος,
βοήθειά σας, κύρ Συγγρέ, τοῦ λέγω δακρυσμένως,
κι' ἐκεῖνος ὁ δικθόντρου γυῖος μεγάλων πόνων δαίχτει
κι' ἓνα ἑκατομῦριο αὐτοστιγμὴ μὲ ρίχνει,
καὶ τότε ἐγὼ δὲν 'κράτησα κι' ἐμπρός του γονατίζω
καὶ μ' ἄφθονο ἀνθόνερο τῆς Χίου τὸν ραντίζω,
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, νὰ μὴν πολυλογῶ
ἓνα παληομονόφραγκο ἐπρόσφερα κι' ἐγὼ.
Νὰ τὸ τοκομερίδιον εἰς τὸν Τεικούπην εἶπα
κι' ἀμέσως στείλε το 'στὸν Γίψ, αὐτὸν τὸν Ἀγγλον γυπα
κι' ἂν συζητήσεις ἔγιναν γιὰ τοῦτο παλαβαῖ
τὸ μάζωξα ρεφηνδόν, καὶ σὺ μολὼν λαβὲ.

Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, θερμῶς παρακαλῶ,
ἂν δίχως λόγια θέλετε τοῦ κράτους τὸ καλὸ,
ὅλοι μαζί καὶ χωριστὰ καθένας μὲ φανέρι
γιὰ τὸ τοκομερίδιον νὰ 'βγοῦμε τοῦ Γενάρη.
Σύρτε σὲ κάθε μαγαζί, σὲ κάθε καφενέ,
ἀπ' ὅποιον ἀνταμῶντε ζητεῖτε ρεφενέ,
τὰς πληρωμάς ἀπὸ κοινοῦ μὴ λέγετε δυσκόλους,
πρέπει νὰ μάθῃ, κύριοι, κι' ὁ Ἕλλην νὰ πληρώνη,
ἂν θέλετε νὰ δείξωμεν καὶ 'στὸν Μπολιέ κι' εἰς ὅλους
πῶς ἔχομε χαμοθεὸ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κερώνη.

'Ενῶ δ' ἐρέμβαζα σκυφτός 'στὴν παραθαλασσίαν
κι' εἰς κόσμους ἔβασκα χρυσοῦς μὲ πλάνον φαντασίαν
καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη...
εἶδα καθένας μὲ φορῇ μυρτόπλεκτο στεφάνι,
καὶ γύρω μου σὰν νᾶκουσα πῶς τῶν Ρωμῶν ὁ τόπος
ἀνεκνήρυχθη πανταχοῦ μουφλούζης χρωακότος,
καὶ δι' αὐτὸ τὸ γεγονός ἐβάκχευαν τὰ πλήθη,
σημαῖαι δ' ἐκυμάτιζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
καὶ σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐν βίᾳ προσεκλήθη
νὰ ἐορτάσῃ τὸ συμβᾶν ὡς ἐορτὴν τῆς Λαύρας.

Καὶ ρήτορες ἠκούοντο καὶ μαινομένων στίχοι
καὶ μουσικὴ μὲ βόμβαρδα καὶ φρούγκελχρον ἀντήχει:
ροδίξει 'στὴν Ἀνατολή, 'στὸν Πινδο ξημερώνει,
μαῦρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ Ἕλλην δὲν πληροῦνει
Κονκάρδαις ἄσπραις ἔδλεπα τὰ στήθη νᾶχουν ὅλα
καὶ μπάμ καὶ μπουμ ἀδιάκοπα βροντοῦσαν πυροβόλα,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τᾶκουαν βάστούσαν τὴν κοιλιά των
κι' ἐκεῖνοι ὅπου τᾶκουαν τραβοῦσαν τὰ μαλλιά των.
Καὶ νὰ χορὸς 'στ' Ἀνάκτορα καὶ φωταΐζει τόσαι
κι' ἐσπρωγόντο οἱ χορευταί, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
προσῆλθον δὲ 'στὸν εὐαγγέλιον τοῦ Βασιλέως οἶκον
καὶ μείζονες κι' ἐλάσσονες μερίδες τῆς Βουλῆς
κι' οἱ Δήμαρχοι μετὰ ληστῶν καὶ ληστοφυροδίκων
κι' ὁ Παπακυριτσόπουλος κι' ὁ λήσταρχος Τσουλῆς.

Οὐχ ἥττον ὅμως ἐσπευσαν εἰς τὸν χορὸν προθύμως
κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, κληθέντες ἐπισήμως,
κι' ἠπόρουσαν πῶς τὸ γεγονός τὸ μέγα κατορθώθη
κι' ἐξεπληρώθησαν ψῆφοι τοῦ Καραπάνου πόθοι.
Μὲ τούτους προσεκλήθησαν κι' ὁ Γίψ καὶ τρεῖς Ἑγγλέοι
τὰ ψίχουλα τοῦ γέμματος μὲ τρόπο νὰ μαζέψουν,

κι' ἐκλήσαν ἀγωνιστὰς μεγάλους 'στό τραπέζι,
αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ μὰς μουφλούζψουν.
Ὁ δὲ Τσουλῆς σὰν ἔγινε ἀπὸ σαμπάνιαις τᾶπα
τὴν ἐστρώσε 'στό κλέφτικο μὲ τὴν βαρεῖά του κάπα:
«Παιδιά μ' σὰν θέλτε λεβεντιά καὶ κλέφταις νὰ γενῆτε
τὸν Παπακυριτσόπουλο 'ρωτήσετε κι' ἐμένα,
καὶ τότε κανονιέρηδες βαρβάρτοι θὰ φανῆτε
καὶ μὴτε θὰ πληρώνετε κουπόνι σὲ κανένα.»
Κι' ἐμπῆκαν ὅλοι 'στό χορὸ κι' ἐγὼ ἐπῆρα φόρα
χωρὶς 'στὸν κύριον Τσουλῆν κανεῖς νὰ μὲ συστήσῃ,
κι' ἠκούσθη ἄνωθεν φωνὴ πῶς πάντοτε καὶ τώρα
ἡ κλητορικὴ προῶριστα νὰ ζήσει καὶ θὰ ζήσει.

Μεγαλοσταύρους ἔδωσαν εἰς πάντα κλέπτην ὅσιον
κι' εἰς ὅσους ἐλησάφρισαν μὲ θησαυρὸν δημόσιον,
κι' ἐγείσθη Μεγαλόσταυρος ὁ κάθε παστρικός
καὶ ὁποῖός κι' ὁ Τσουλῆς Ταμίας Κεντρικός.
Παπαδῶν ράσσα φόρεσαν κι' εἰς μερικούς δημίους
καὶ τέλος ἐπασάλεψαν μὲ τηγανῶν μουντζούρας
ἐκεῖνος ποῦ τοὺς 'καπνίσσε νὰ ἀντύνουν τοὺς τιμίους
κι' ἐσάπαζαν ἀπὸ 'ντροπῇ τῆς ἐντιμίας των μούρας,
κι' οἱ βλάκες οἱ ἐνάρετοι ἐσύροντο δεμένοι
κι' ὅσοι, τοὺς φῶναζαν παντοῦ, τιμὴ μουντζουρωμένη.

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη
πῶς ἡ Χαλκίδα ἔφρευγε μὲ κοπετέρω δρεπάνι,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα: «προσφιλὴς κυρία τῶν νεοτέρων,
ποῦ φέρεις ἐπανάστασιν 'στὰς χώρας τῶν ἐντέρων,
τῆς σὲ δὲ τώρα τοῦ παντός ἡ προσοχὴ ἐστράφη,
ἀκούη πῶς δὲν ἤλθατε 'στὰ κλασσικὰ ἑδάφη;»
Κι' ἐκεῖνη μὲ ἀπήντησε: «δὲν ἦλθα, μπουνταλά,
γιὰτὶ μεγάλως σέβομαι τὰ γένεια τοῦ Μελά.
Ὅταν καθαρίζετε καλὰ καλὰ τοὺς δρόμους
καὶ τέλματα κι' οἰκόπεδα καὶ βούρκους κι' ὑπονόμους,
ὅταν παντοῦ θὰ ὁσφρανθῶ τὸ ζῆ το φανικόν
καὶ καλὴ τὸ λεγόμενον ὑπερμαγαγανικόν,
τότε κι' ἐγὼ ἡ ἀσπρινα καὶ τῆς κοιλιᾶς χαλάστρα
τὰ χύσω καὶ 'στὰς ὄψεις σας τὸ συμπαιθεῖ μου χρώμα,
γιὰ καὶ σὲς γνωρίζετε πῶς ἡ 'δικὴ σας πάστρα
γιὰ μένα θέναι πάντοτε ἡ καλλιτέρα βρώμα».

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος μ' ἐφάνη, Περικλέτο,
πῶς 'στό Πανεπιστήμιον, ποῦ βγάξει τοὺς φωστήρας,
αἰρωταῖ μὲ ράπαλο, πιστόλι καὶ σιλιέτο
κοντο κατὰ τελὼν εἰς τῶν Σχολῶν τὰς θύρας.
Κι' ἀγῶν συνήθη κρατερὸς κι' ἐκ τοῦ συστάδην μάχη
κι' ὅλοιον δὲν τὸ φλογερὸ Καμίνι νὰ καῇ,
ὁ Πατριάρχης μ' αἶματα πολεμιστῶν ἐδράχη
καὶ πέντε βόλια 'σφύριξαν 'στ' αὐτιά τοῦ Κοραῖ,
κι' ὁ Κοραῖς 'ζωντανέψε κι' ἐψέλλισ' ἐν χαρᾷ:
«ὁ Πανεπιστήμιον καὶ τοῦτο μὴ φερα».
Καὶ τῶν δὲ λυσίκωμος καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
κι' ἐσπασε 'στὰ κεφάλια των τὸ λόγχυστό της δόρυ,
κι' ἐτάξε τὸν Ἀπόλλωνα φρουρὸν πρὸ τοῦ Ταμείου
κι' ὅλας τὰς πύλας ἔκλεισε τοῦ Πανεπιστημίου.
Κι' ἐνῶ δὲν ἐρρίγετο τὸ φλογερὸ Καμίνι
τὸν κόσμον δὲν ἐτρόμαζαν συχνὼν πολέμων δράματα,
κι' ἐπληρύνοντο κι' οἱ πετεινοὶ κατακλειστον νὰ μείνῃ
καὶ τὴν παραφορτώνωνται 'στὴ ράχη των τὰ γράμματα.

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος, μ' ἐφάνη ἓνα βράδυ
πῶς ἔλαμπε 'στό Φάληρον ἡλεκτρικὸν σκοτάδι

καὶ κάπου κάπου ἀναβαν ρετσίναις καὶ δαδί
καὶ δὲν 'μπορούσε ἀνθρώπος τὴ μύτη του νὰ 'δῇ.
'Ενῶ δ' ἐγὼ ἀρμένιζα πρὸς τᾶστρα τοῦ ἀπείρου
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ μ' ἐθάμβωνε τὸ σκότος τοῦ Φαλήρου,
ἰδοὺ πρὸς τοῦ ὁρίζοντος τὰ τέσσερα σημεία
γλώσσα πυρὸς ἀνέρχοντο κατὰ τοὺς οὐρανοὺς
κι' ἐχόριζαν κι' ἐνώνοντο κι' ὡς γλώσσα ἦσαν μιὰ
κι' ἐτρόμαζε κι' ἐξίστατο τῶν θεατῶν ὁ νοῦς.
Καὶ κάθε δάσος ἔμενε ξηρὸν καὶ γυμνωμένον
καὶ τότε φίδια πάμπολλα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
ἐκ τῶν δασῶν ἐξώρμησαν τῶν καταπλεγμένων
καὶ μὲς 'στὰ σπήτια 'τρούπωσαν καὶ δὲν ἀφῆκαν γάλα.
Πολλοὶ κατέπεσαν νεκροὶ ἐκ τῆς καινύσης ζέστης,
μὲ πέντε τρούμπαις ἔτρεχε ὁ κάθε πυροσβέστης,
κι' ἴδαμεν φῶς 'στὰ πέλαγα καὶ 'στῆς ἀκρογιαλιᾶς,
κι' ἐγὼ στιγμὴ δὲν ἔπαυα τρεχάτος νὰ διώκω
τῆς σάυρας καὶ τῆς ὄχυντρας καὶ τῆς δειτρογαλιάς,
ὡς ὅτου πλέον ἡ Ἑλλάς ἐπῆρε ὅλη φόρα,
κι' ὅταν λαμπρῶς ἐξήστραψε καὶ κατεφεγγόβλει
τῶν φώτων ἡ σεπτὴ κοιτίς κι' εὐδαίμων Χαναναία,
σὰν Νέρων ἔσκουζε κι' ἐγὼ «ἀποτεφρώσου ὅλη,
μήπως ἀπὸ τὴν τέφραν σου σπορὰ φυτρώσῃ νέα».

Καὶ νὰ ὁ μέγας Μωϋσῆς ἐπρόβαλε καρδί
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα: «δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια, Μωϋσῆ,
ἐκείνοτο πραγματικῶς καὶ ἡ 'δικὴ σου βάτος
καθὼς αὐτὸ τὸ εὐφλεκτον τῆς Ρωμησοῦνης κράτος;
Εἶδες φωτιά καθὼς αὐτὴν; . . . ἄμμ' ὅ; ἂν ἔχῃς τύχη . . .
ὅλους ἐμεῖς σὰς παίζουμε μὲ τὸ μικρὸ μας νύχι.
Σὰν κουτομὸς φαίνεται πῶς εἶσαι, Μωϋσῆ,
καὶ τώρα ξεφορτώσου με παρακαλῶ καὶ σὺ.»
Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, μὲ γλώσαν κοπετῶν
καὶ τὸν ἐξεσπενδόνισα 'στὴν ἀνῶντην πυρᾶν,
κι' αὐτὸς ποῦ δὲν τὸν ἐθίξε τὸ πῦρ τῆς πάλαι βάτου
εὐθὺς σὰν ἀραπόσαρο ἐψήθη τοῦ γ α λ α τ ο υ .

Καὶ ἄλλος θεὸς ὄνειρος... τὸν καρχαρίαν εἶδα,
ποῦ τὸν ἐπροσπλάκωνεν καπνιστὴ 'στὴν Χαλκίδα.
Τὸ φθερόν σκυλοψυχὸν κι' ἐκ τοῦ Φαλήρου πέρασε
καὶ τοῦ πλακάρου τὸ κορμὶ 'στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ ἔρασε,
κι' ἀφοῦ τὸν ἐξανάσχε κατὰ τὸ ἀκρογᾶλι
πρὸς τὴν Χαλκίδα 'κράθηξε γιὰ νὰ τὸν ἀναβάλῃ.
Κι' ὁ πλοίαρχος τοῦ ἡμεῶς ἐξάφνης ἀνεστήθη,
ὁ ἐφάνη ὅπως ἔπειτα πῶς ἐδολοφονήθη,
νὰ πάλιν νάτος 'ζωντανός... βρυκόλαξ ὁμοιώδης.
'Ζωντανέψε κι' ἀπέθινε σὰν Ροκαμβὼλ μυθώδης.
Κανένας δὲν ἐμπόρεσε πῶς 'πέθανε νὰ μάθῃ,
ὡς ὅτου ἀπεσάτισε συμμάχου νὰ παθῇ,
καὶ τέλος κατακέφαλα βουτᾶ μὲς 'στὸν γιᾶλο
καὶ τοῦλθε μὴ σφύριξαι καὶ πάει 'στό καλὸ.

'Αλλ' ὅμως, φίλοι, ἔρχεται μὲ τὴν χρυστὴν ἐλπίδα
αὐτὰ ποῦ ἐξαστάμια κι' ὡς ὄνειρα τὰ εἶδα
πῶς θὰ τὰ 'δῶ καὶ ξυπνητὸς ἐμπρός μου ζωντανὰ
κι' ἐγὼ καὶ σὲς θὰ στήσωμε λημέρι 'στὰ βουνὰ.
Πᾶμε σ' ἀπάτηται σπηλιάς, ποῦ μάτι δὲν μὰς βλέπει,
ποῦ νὰ σιωπῇ σκιαζέται πετρώμενο πουλί,
ἀφοῦ δ' ὁ λήσταρχος Τσουλῆς τρεπείων ὁλῶνας δρέπει
δεῦτε νὰ προσκυνήσωμεν τὸ φέσι τοῦ Τσουλῆ,
τοῦ Βασιλέως τῶν βουνῶν καὶ πάσης Θεσσαλίας,
ποῦ 'στους καιροὺς μὰς ἔφερε τῆς παλαιᾶς ευκλείας.

(Τῶν Περικλέτων ὁ χορὸς
ψάλλει παιᾶνας ἡχηρῶς.)

Καλῶς μᾶς ἦλθες... ὦσανά !...
ἤγουν κοιλάδες καὶ βουνά...
λουλούδια θὰ σοῦ στρώσωμε
καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσωμε.

Καλῶς μᾶς ἦλθες... ὦσανά !...
γαϊδοῦρι ντιλικάτο
εἶχες ἀπλώσει τραχανά
'στὸν Φαληρέα κάτω.

Αὐτὰ ποῦ ἔβλεπες καὶ σὺ
τὰ 'βλέπαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ
χωρὶς νὰ πίνωμε κρασί
κἂν ρετσίνατο κἂν Βορδῶ.

Δὲν εἶναι ὄνειρα ποσῶς,
τὰ φόντα τὴν πᾶν καὶ πᾶν...
ποῦ ἄργυρος καὶ ποῦ χρυσός ;
μπακίρα καὶ χαρτὶ τὸ πᾶν.

'Απὸ ταξεῖδι μακρινὸ
μᾶς ἔρχεται κι' ὁ Βασιλέας,
καὶ βασιλεύει 'στὸ βουνὸ
κάθε ξεκαλτσωτός τσολίζας.

'Ιππων ἀκούεται ὀπλῇ...
ὁ σταυλὸς μὲς θ' ἀνοίξη
κι' ἀντιπολίτευσις τριπλῇ
θὰ κάμη καὶ θὰ δειξῇ.

Θ' ἀλλάξουν κόμμα Βουλευταὶ
μὲ πεινασμένα μάτια,
καὶ γιὰ τὰ τέλ' οἱ φοιτηταὶ
θὰ γίνωνται κομμάτια.

Τὰ μυαλά μας καὶ μιὰ λύρα...
θὰ στεριέψη κι' ἡ μπακίρα...
κόψ' ἐδῶ καὶ κόψ' ἐκεῖ
θὰ μᾶς πάρουν τὸ βρακί.

Νὰ καὶ σπρώχνονταί 'στῆς σκάλας
οἱ δασκάλοι μὲ δασκάλας.
Χαμηλὰ 'ψηλὰ καπέλα,
πούρ, μποξάδες, σάλια, βέλα,
μεταθέσεις, παύσεις, τρέλλα,
κάθε τόσο πῆγαιν' ἔλα,
καὶ χορεύει ταραντέλα
καθεμίᾳ παπαρδέλα.

Νὰ παράδες δώστε κι' ἄλλους
σὲ δασκάλας καὶ δασκάλους.
Κι' ἂν ἀδελάζουν τὰ σακκούλια
'πῆτε σ' ἓναν κι' ἄλλον χάχα
πὼς δὲν βάζονται κουκούλια
μὲ τῆς ἀπαυταῖς μονάχα.

Ἡ Παιδεία θέλει γρόσα...
μὴ λυπάσθε... ὅσα ὅσα...
ὁρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
νὰ παράδες γιὰ ταξεῖδι,
καὶ φωνάζουν οἱ Ταμίαι :
«πῶ ! πῶ ! πῶ ! οἰκονομῶ !»

Ποντικούς θὰ 'δῆς βαρβάτους
τὰ νομίσματα τοῦ κράτους
μέσ' 'στῆς τρύπαις τῶν νὰ κρύβουν,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
εἰς τοὺς γάτους ἀντικρὺ
τὰ μουστάκια τῶν θὰ στρίβουν.

Τὰ ὄνειρά σου ζωντανά,
ψευδῆς δὲν εἶναι πλάνη...
καλῶς μᾶς ἦλθες, ὦσανά,
ζευξέκη μεγχιθάνη.

Φ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης,
ὦ Περικλέτοι προσφιλεῖς ἐξώλεις καὶ προώλεις.
'Εφέτος ἐπανέρχομαι παράποτε πτωχός
καὶ μάρσιπον δὲν μ' ἐκλεψαν κανένα δυστυχός.
θὰ ἔμαθαν, ὡς φαίνεται, πὼς ἔχασα 'στὰ φόντα,
θὰ ἤκουσαν τοὺς ὀδυμούς, τοὺς στόνους καὶ τοὺς κτύπους,
κι' εἶπαν πὼς γιὰ νὰ κλέβωμαι δὲν ἔχω τὰ προσόντα
κι' ἐφέτος ἐσεβάσθησαν τοὺς ἄδελους μου μαρσίπους.
Πρὸς χάριν μου παρέβησαν θεμελιώδη νόμον,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω πρὸς αὐτοὺς διὰ παντός ευγνώμων.
Καλῶς σὰς ἡῦρα, κύριοι, 'στοῦ μούστου τὸν κειρόν,
ὁποῦ βρέλῃς πλύνονται παλῆα νυχθημερόν,
τὰ δὲ νερὰ προσωρινῶς κυλοῦν ἐντὸς αὐλάκων
ὡς ποῦ νὰ καταρτίσωμεν φρουράς ἀστυφυλάκων.
Καλῶς σὰς ἡῦρα... χαίροντες μαζί μου ξεφαντώσετε
κι' ἀρπάξετε τὰ ξύλα σας νὰ μὲ ξυλοφορτώσετε.

Παράκλησις μεγάλη
κι' ὅς 'δοῦμε τί θὰ βγάλῃ.

Τὸ σπῆτι μου 'στὸ Φάληρον λαυρόν τὸ καλοκαῖρι...
ἀλλ' ὅμως δρόμος πρὸς αὐτὸ αἰσχυρὸς καὶ φαῦλος φέρεται
κι' ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ σπαραχθῶς ἀπειλεῖται
σὲ λάκκους καὶ χαλάσματα τὰ κῶλα του ν' ἀφήσῃ,
κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς θερμῶς παρκαλεῖται
περὶ μικρὰς ἐπισκευῆς ταχέως νὰ φροντίσῃ.

Πρὸς τοῦτους τὸν παρκαλῶ ἐκ τῶν γειτόνων πρώτος
νὰ φέρῃ κι' ὡς 'στὸ σπῆτι μου ὀλίγον φωτάειον,
γιατ' εἶναι κοῖμα κι' οἶκο ν' ἀφίγη μὲς 'στὸ σκότος
πυρροδεσπότην ὡς ἐμεῖς καὶ Φασουλὴν ἀνέθετον.

Ἄν δὲ μοῦ κάμῃ ὅλ' αὐτὰ ὡς πρέπει κι' ὡς ἐλπίζω
πρὶν μὲ τσακίσῃ τὰ πλευρὰ αἰονήδιος τις βρόντος,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν πρὸς ὅλους θὰ σαλπίζω
ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς πὼς εἶναι ἐκτελής ὄντως.